

Derimod kan jeg nok sige, at det var godt, om de Millioner — thi mange Millioner vil det være — som komme til at gaa i Kroner og dobbelte Kroner mellem Mand og Mand, være noget bedre end Skillemynt. Det kunde under visse Forhold være af overmaade stor Betydning, men det er en Ulempe, som er uafviselig tilstede overalt, hvor man vil indføre Guldet.

Finantsministeren: Det ærede Medlem fremhævede selv for Thinget, i hvilken Grad han tidligere har været en Modstander af Overgang til Guldmyntfod, og jeg antager, at i det Mindste mange af Thingets Medlemmer, om ikke i samme Grad som jeg, have kjendt hans Standpunkt i saa Henseende. For dem, der nogenlunde have kjendt det, og endnu mere for den, der i det Enkelte nærmere har kjendt det ærede Medlems tidligere Standpunkt, maa det være overordentlig betovrigende, saaledes som det har været for mig, at ogsaa han erkjender, at der nu er indtraadt en Nødvendighed for at gjøre denne Overgang. Nogle, som det ærede Medlem, kunne mene, at det er en sørgelig Nødvendighed, Andre kunne i saa Henseende have en anden Anskuelse, men at det, som det fremfor Alt gjælder om for en Forsamling, som denne ved Afgjørelsen af et saa vigtigt og indgribende praktisk Spørgsmaal, er, at Erkjendelsen af, at Nødvendigheden er tilstede, er udtalt endogsaa af dem, der tidligere paa det Bestemteste have hændet det modsatte Standpunkt, og som vistnok til det Sidste vilde have fastholdt et saadant Standpunkt, dersom det havde været muligt at fastholde det. Jeg kan altsaa ikke mindet end i Sagens Interesse være det ærede Medlem meget forbunden, fordi han har udtalt sig saa ubespørgelig om Spørgsmaalet og derved har givet det egentlige Hovedspørgsmaal i denne Sag ogsaa sin Autoritet; thi Hovedspørgsmaalet er jo aabenbart Konventionen, hvis Vedtagelse han ubetinget anbefaler. I Virkeligheden, mine Herrer, kan jeg heller ikke se rettere, end at det ærede Medlem, ogsaa tilraader Lovforslagets Antagelse, saaledes som det foreligger i uforandret Skikkelse, og navnlig ogsaa i det ene Punkt, som han gjorde til Gjenstand for en nærmere Kritik; thi, naar det ærede Medlem ikke vil „være sig“ — det var nok det Udtryk, han brugte — med Hensyn til dette Spørgsmaal, saa ligger der vistnok ogsaa deri en Erkjendelse af, at man ikke paa det enkelte praktiske Spørgsmaal kan forlade den lagte Plan, uden at denne derved i Virkeligheden helt vil brydes. De Ulemper, som ville være forbundne med at forlade det praktiske Grundlag for Omskrivningen, ere jo saa iøienfaldende, saa indlysende — det blev ogsaa erkjendt af det ærede Medlem selv — at jeg ikke behøver at gaa nærmere ind derpaa. Derimod finder jeg mig opfordret til med et Par Ord at udtale mig om den egentlige Hovedindvending, som det ærede Medlem gjorde, idet jeg nemlig ikke kan

erkjende, at det Standpunkt, hvorfra han betragter Sagen, er det Afgjørende. Jeg er aldeles enig med ham deri, at man, naar det gjælder at vedtage en saadan Omskrivning af ældre Forpligtelser som deri, der her er nødvendig, ikke kan holde sig til det Dieblif, da den afgjørende Regjeringsakt foretages — hvad enten det nu er en Lovgivningsakt, eller det er en Anordning, er i saa Henseende ligegyldigt. Det gaar ikke an, at man der blot skulde tage Hensyn til det tilfældige Dieblif, da Overgangen saa at sige bliver en legal Virkelighed. Derimod har der uengetelig, og det af meget kyndige og dygtige Mænd, været opstillet den Paastand, at Nødvendigheden skulde kræve, at man med Hensyn til Kontrakter, som vare indgaaede tidligere, skulde tage Hensyn til det Tidspunkt, da de saaledes stiftede Forpligtelser skulde opfyldes. For nogle Aar siden blev denne Anskuelse hændet med stor Styrke; den blev hændet baade af enkelte Jurister og vistnok nærmest af Jurister, men den blev ogsaa hændet af ansete Forretningsmænd. Det ærede Medlem forstaaede selv denne Anskuelse, og jeg tror med fuld Føie. Jeg tror, at det Skin af juridisk Stringents som er over denne Forordning, er et falsk Skin. Det er hejmed, som ogsaa det ærede Medlem naturligtvis meget rigtig fremhævede, blevet overset, at de Kontrakter, der her er Tale om, ikke ere Kontrakter om Levering af Sølv eller Guldarrer, men Kontrakter indgaaede i Landets Mynt. Naar altsaa disse Kontrakter tidligere løde paa Sølvmynt som Landets Mynt, saa er det aldeles klart, at Et af To maa gjælde: Enten maatte deri ligge, — men det kan Ingen for Alvor ville antage — at det skulde være forbudt Lovgivningsmagten nogensinde at anordne en Overgang fra Sølv til Guldmyntfod, som fik Indflydelse paa den ældre Forpligtelse til at betale i den Sølvmynt, der gjaldt paa den Tid, da Kontrakterne oprettedes, eller ogsaa maa det erkjendes, at, naar Lovgivningen foreskriver en saadan Overgang fra Sølvmynt til Guldmynt, maa det til samme Tid være Lovgivningsmagtens Opgave paa bedste Maade efter et samvittighedsfuldt Skøn at afgjøre, hvorledes de i Sølvmynt stiftede Forpligtelser efter Overgangen skulde fuldbyrdes i Guldmynt. Jeg holder mig forvisset om, at de, som have villet hævde den Anskuelse, at de i det tidligere Mynt metal stiftede Forpligtelser skulde afgjøres paa Betalingstiden efter den Kurs, som til den Tid maatte gjælde for Metallet (uagtet det er længere er Myntmetal), have ikke været tilstrækkelig opmærksomme paa, at Spørgsmaalet er ikke om at levere Sølv eller Guld, hvilket Myntmetal, der nu maatte have været det gjældende, men om Betaling i Landets da gjældende Mynt, og, naar denne forandres ved Lov, saa maa det være Loven, der siger, hvilken ny Mynt der ved Betalingen skal træde i Stedet for den gamle Mynt; Loven maa fastsætte Forholdet mellem den gamle og den nye Mynt, thi der